ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ καυγᾶς τοῦ Ἕλληνα καὶ τοῦ Τούρκου κι' ἡ εὐχὴ τοῦ πονηροῦ Ἑβραίου. Ἡ τιμὴ τοῦ σταυροῦ. Τὸ ἔξυπνο πείραγμα τοῦ Γάλλου αὐλικοῦ. Τὸ Διευθυντήριο καὶ ἡ νέα θρησκεία. Ἡ γνώμη τοῦ Ταλλεϋράνδου. Ὁ μεγαλείτερος ἐγωϊστὴς τοῦ κόσμου. Ὁ Σεγιὲρ κι' ὁ Χριστός. Μιὰ γνώμη τοῦ Βιζυηνοῦ περὶ ποιήσεως. Θεατρικὲς ἱλαροτραγωδίες, κ.τ.λ.

ΙΑ μέρα ἕνας Ἕλληνας κι' ἕνας Τοῦρκος εἶχαν γερὴ φιλονεικία. Ὁ Τοῦρκος εὐχότανε, ὅσα πρόβατα σφάζουν οἱ Τοῦρκοι στὸ Κουρμπὰν-Μπαϊράμι τους, τόσοι Ἕλληνες νὰ πεθαίνουν κάθε μέρα.

Μὰ κι' ὁ Ἕλληνας εὐχότανε, ὅσα αὐγὰ κόκκινα σπάζουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Πάσχα, τόσοι Τοῦρκοι νὰ πεθαίνουν.

Πάνω στὴ φιλονεικία τους αὐτή, νὰ καὶ παρουσιάζεται ἕνας Ἑβραῖος. Γυρίζει ὁ Τοῦρκος καὶ τοῦ λέει:

— Καὶ σὺ τί λές, βρὲ γιαουντί;

— Ἐγὼ τί νὰ πῶ ὁ κακομοίρης, ἀποκρίνεται ὁ Ἑβραῖος, χαϊδεύονταις τὰ γένεια του... Ἐγὼ λέω... ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ καὶ τοὺς δυό!...

***

Μιὰ φορά, κάποιος χρυσοχόος Ἑβραῖος παρουσιάστηκε στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ πουλήσῃ τὸ ἐμπόρευμά του. Ἕνας αὐλικὸς τότε ξεχώρισε ἕναν σταυρὸ καὶ ρώτησε πόσο κοστίζει.

Ὁ Ἑβραῖος τότε εἶπε μιὰ τιμὴ ὑπέρογκη.

— Τί λές, καϋμένε! τοῦ ἀπάντησε ὁ αὐλικός. Γιὰ ἕνα τόσο δὰ σταυρουλάκι ζητᾶς ἕνα τέτοιο ποσό, ἐσὺ ποὺ τὸ... πρωτότυπό του, κοντζάμ σταυρό, τὸν ἔδωσες σχεδὸν τζάμπα, γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστό μας!...

***

Στὰ 1797, ἀνήμερα τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ μετεπαναστατικοῦ Διευθυντηρίου ποὺ κυβερνοῦσε τότε τὴ Γαλλία, ὁ Λὰ Ρεβεγιὲρ-Λεποῦ, θέλοντας νὰ λανσάρῃ μιὰ νέα θρησκεία δικῆς του ἐπινοήσεως, τὴν «Θεοφιλανθρωπία», ἀντὶ τῆς καταργηθείσης Χριστιανικῆς, ἐκάλεσε τὸ λαὸ σὲ μιὰ διάλεξί του, στὴν ὁποία ἀνάπτυξε τὶς ἀρχὲς τῆς νέας θρησκείας, ἡ ὁποία θὰ ἦταν, καθὼς ἔλεγε, ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τελείωσε τὴ διάλεξί του ὁ Λὰ Ρεβεγιὲρ-Λεποῦ, πλησίασε τὸν Ταλλεϋράνδο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπὸν ἡ νέα μου θρησκεία;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ Ταλλεϋράνδος· ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ ἑδραιώσῃ τὴ θρησκεία του σταυρώθηκε πρῶτα κι' ὕστερα ἀναστήθηκε.

— Λοιπόν;...

— Θὰ σᾶς συμβούλευα λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ ἑδραιωθῆ καὶ ἡ δική σας ἡ θρησκεία, νὰ... κάνετε τὸ ἴδιο, ἀντὶ νὰ... σ τ α υ ρ ώ ν ε τ ε τὸν κοσμάκη!...

***

Στὴν περηφάνεια, στὸν ἐγωϊσμὸ καὶ στὴν αὐτολατρεία, κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν περνοῦσε τὸν περίφημο Σεγιέρ, καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βυτεμβέργης.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Σεγιὲρ εἶχε ζωγραφίσει τὸ... πορτραῖτο του, μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«—***Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, μὲ ἀγαπᾶς;***».

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπαντοῦσε... ἐγγράφως ἀπὸ κάτω, διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Σεγιὲρ φυσικά:

«—***Ναί, ἐνδοξώτατε, ἐκλαμπρότατε, περινούστατε καὶ σοφώτατε κύριε Σεγιέρ, ἐστεμμένε ποιητὰ τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος καὶ ἐπάξιε πρύτανι τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βυτεμβέργης. Ναί, σὲ ἀγαπῶ»!...***

Ὁ δικαστὴς Μπυρνέ, θέλοντας κάποτε νὰ πουλήσῃ ἕνα δύστροπο ἄλογό του, ὡς ἐξαιρετικὰ... ὑπάκουο καὶ καλόβουλο, τὸ καβαλίκεψε γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἀκόμα καλύτερα τὰ χαρίσματά του στὸν ὑποψήφιο ἀγοραστή.

Μὴ ξέροντας ὅμως καλὴ ἱππασία, μὲ τὸ πρῶτο τίναγμα τοῦ ἀλόγου, βρέθηκε ξαπλωμένος κάτω.

— Ἔ, φτωχέ μου Μπυρνέ, τοῦ εἶπε τότε γελῶντας ὁ... παρ' ὀλίγον ἀγοραστὴς τοῦ ἀλόγου, ἂν θελήσεις καμμιὰ φορὰ νὰ μὲ ἐξαπατήσῃς, μὴν ἀνέβεις ἀπάνω σ' ἄλογο. Προτίμησε τὴν ἕδρα τοῦ δικαστηρίου... Αὐτὴ τοὐλάχιστον δὲν... κλωτσάει!...

***

Ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Βιζυηνός, ὁ ποιητὴς τῶν ἀφελεστέρων καὶ ἀγνοτέρων ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, μαζὺ μὲ τὴν ποιητική του ἰδιότητα, συνεδύαζε καὶ τὴ διδασκαλική. Εἶχε σπουδάσει μάλιστα εἰδικῶς στὴ Γερμανία καὶ προοριζόταν γιὰ τὴν ἕδρα τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιό μας. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν καταλάβῃ, γιατὶ τὴν κυνηγοῦσαν ἄλλοι πιὸ ἐπιτήδειοι, καὶ ἔτσι ὁ Βιζυηνὸς ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ καθηγητὴς Γυμνασίου.

Μὲ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς του συνδέεται τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο, ποὺ συνηθίζει νὰ τὸ διηγεῖται συχνὰ ὁ κ. Πώπ. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ Βιζυηνὸς ἔκανε νεοελληνικὰ στοὺς μαθητάς του, τοὺς εἶπε τὸ ἑξῆς ψυχολογικώτατο:

— Θέλετε νὰ μάθετε πότε ἕνα ποίημα εἶνε ὡραῖο καὶ πότε εἶνε ἄσχημο; Θὰ σᾶς μάθω ἕναν ἁπλούστατο τρόπο γιὰ νὰ τὸ βρῆτε. Ἅμα δηλαδὴ διαβάσετε ἕνα ποίημα ποὺ ἀξίζει, θὰ πῆτε ἀμέσως: «Μωρέ, τί ὡραῖο ποίημα! Αὐτὸ θὰ τῶγραφα κι' ἐγώ!...».

***

Στὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ἡ θεατρικὴ παραγωγὴ τοῦ τόπου μας περιοριζόταν σὲ ἔργα πατριωτικοῦ περιεχομένου, οἱ θεαταὶ δὲν ἔκριναν τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία καὶ παρεφέροντο μὲ τὸ παραμικρό. Ἡ παραφορά τους στρεφόταν ἰδίως κατὰ τῶν ἠθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν ρόλους Τούρκων καὶ οἱ ὁποῖοι ἔβριζαν τὸ μπελᾶ τους ἀπ' τὸ κοινόν.

Διηγοῦνται σχετικῶς ὅτι ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Μωμφερρᾶτος ἔτυχε στὰ νειάτα του νὰ λάβῃ μέρος σ' ἕναν θίασο ἐρασιτεχνῶν καὶ νὰ ὑποδυθῆ τὸν Πασᾶ τοῦ παιζομένου δράματος. Μόλις λοιπὸν παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ κομμάτι του, οἱ ἁπλοϊκοὶ θεαταὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάτω, ἐξαγριώθηκαν τόσο πολύ, ὥστε τὸν ἔστρωσαν μπροστὰ καὶ τὸν ἔφεραν κυνηγῶντας ὥς τὸ σπίτι του!

***

Ὅταν ὁ ἀείμνηστος Εὐάγγελος Κουσουλᾶκος, ὁ πνευματωδέστατος διευθυντὴς τοῦ παλαιοῦ «Σκρίπ», εἶχε πέσει ἄρρωστος καὶ κόντευε νὰ πεθάνῃ, ὑπέφερε ἀπὸ παραλυσία καὶ τῶν δύο του ποδιῶν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι του.

Μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκε τὸν ἄρρωστο κάποια γνωστή του κυρία, ἡ ὁποία εἶδε τὸ παράλυτο πόδι του κρεμασμένο ἔξω ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἔσκυψε νὰ τὸ σηκώσῃ.

— Ἀφῆστε το χάμω, κυρία μου! τῆς εἶπε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀβρότητα καὶ δηκτικότητα ὁ Κουσουλᾶκος. Δὲν εἶνε δὰ καὶ καμμιὰ κολῶνα τοῦ Παρθενῶνος γιὰ νὰ τὸ ἀναστηλώσετε!...

***

Ὁ Καραϊσκάκης ὑπέφερε, ὡς γνωστόν, τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς ζωῆς του ἀπὸ πυρετούς, οἱ ὁποῖοι τὸν καταβασάνιζαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κόψῃ. Στὰ τελευταῖα, ἀναγκάστηκε νὰ καθήσῃ γιὰ θεραπεία ἀρκετοὺς μῆνες στὸ μοναστῆρι τοῦ Μπρουσοῦ, ὅπου, ὅταν ἔγινε καλά, ἀσήμωσε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ κανε.

Φεύγοντας κατόπιν ἀπ' τὸ μοναστῆρι, ὁ τετραπέρατος πολεμιστὴς πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὴν ἀσημωμένη Παναγιὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸ χαρακτηριστικό του χιοῦμορ:

— Ἄχ, Κυρά μου! Ἤθελες κι' ἐσὺ λιλιὰ γιὰ νὰ μὲ γιατρέψῃς!...

μα, πιὸ καλύτερο κι' ἀπ' τὸ δικό μου ἀκόμα!

Καὶ στὸ γιατρό της, ποὺ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἀκούγοντας τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ἐπιχειρήματα, γύρισε καὶ εἶπε:

— Γιατρέ μου, εἶνε ὁ πιὸ χαριτωμένος εὐπατρίδης τῆς Γαλλίας... Θάχυνα στάλα-στάλα ὅλο μου τὸ αἷμα, ἀρκεῖ νὰ τὸν κάνω γιὰ πάντα δικό μου... Ὅλες τοῦ στήνουν παγίδες, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν στὰ ξόβεργά τους, μὰ εἶμαι βεβαία πὼς ἡ θυσία μου αὐτὴ θὰ κάνῃ τὸν ἀγαπημένο μου, τὸ χαϊδεμμένο αὐτὸ παιδὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως, νὰ μὴν ξανακυττάξῃ πειὰ ἄλλη γυναῖκα...

Πράγματι δέ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, πὼς γιὰ λίγον καιρὸ ὁ Ρισελιὲ ἔμεινε πιστὸς στὴν ντὲ Νέλ... Μὰ πολὺ γρήγορα τὸν τράβηξαν ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καινούργιες κι' ἀτελείωτες ἐρωτικὲς περιπέτειες!...